

SENTÈNCIA 2002-63 DE 17 DE DESEMBRE DE 2002

**TRANSPORTS. Transport públic de passatgers per carretera.
Activitat privada d'interès públic. Servei de taxi tradicional.
Equivalència amb el lloguer de vehicles amb xofer.**

Ponent : M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A N T E C E D E N T S D E F E T

1r.- La sentència dictada el 18 de març de 2002 per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles va desestimar la demanda formulada per l'entitat mercantil N. S.A. contra el M.I. Govern, en què demanava que s'anul·lés la resolució desestimàtòria per silenci administratiu de la petició que havia formulat en data 24 de novembre de 2000, i que s'autoritzés l'ampliació de la seva activitat comercial al lloguer de vehicles amb i sense xofer.

2n.- La representació de la part agent va interposar recurs d'apel·lació el 3 d'abril de 2002, que es va formalitzar davant d'aquesta Sala el següent dia 26. La impugnació es fonamenta en l'argument de què l'activitat de lloguer de vehicles amb xofer presenta notables diferències amb les diverses modalitats que contempla la Llei reguladora del transport públic de passatgers per carretera, d'11 d'octubre de 1985, de manera que aquesta manca de regulació ha de ser coberta mitjançant els principis generals del dret i, de manera especial, a la vista del principi de llibertat d'empresa que garanteix l'article 28 de la Constitució. En definitiva, l'agent considera que es pot desenvolupar l'activitat que sol·licita, malgrat no es trobi expressament contemplada a la normativa vigent.

3r.- La representació del M.I. Govern sol·licita la confirmació de la sentència apel·lada, en considerar que ha realitzat una adequada valoració de les proves practicades en la instància i una correcta interpretació de les normes aplicables al cas.

4t.- En l'acte de la vista oral, les parts van exposar els arguments més adients a la defensa de llurs interessos.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- La Llei reguladora del transport públic de passatgers per carretera, d'11 d'octubre de 1985, qualifica com d'interès públic aquesta activitat privada, segons es desprèn del seu article 1r. A més, aquest precepte proclama la voluntat de la llei de

regular totes les qüestions relatives a aquesta matèria, sense cap altra excepció que aquelles que hi són previstes de forma expressa. És des d'aquesta perspectiva, doncs, que s'ha d'examinar la qüestió que es planteja en el present recurs, ja que la regulació omnicomprendensiva que pretén realitzar el text legal impedeix contemplar altres modalitats de transport diferents de les que s'enumeren de forma expressa.

Tercer.- L'article 3.5 de l'esmentada llei regula, com una de les modalitats de transport públic de passatgers per carretera, el servei anomenat de taxi tradicional, que es realitza particularment, mitjançant vehicles de turisme aptes per a transportar, de forma confortable i espaiosa, entre 5 i 9 persones segudes inclòs el conductor, amb la condició que aquests vehicles no siguin llogats per places separades, sinó senceraament amb un preu alçat per un determinat recorregut, distància o jornada.

Com bé diu la sentència apel·lada, l'activitat que pretén desenvolupar l'entitat recurrent presenta evidents similituds amb la que la llei regula com a "taxi tradicional", ja que en ambdós casos coincideixen els elements essencials del servei, com són el lloguer del vehicle amb xofer, considerant aquell com a unitat i no per places separades, mitjançant un preu alçat que s'estableix en funció del recorregut, distància o jornada que es realitza.

Aquesta identitat substancial no es veu desvirtuada per les característiques que invoca la part agent en defensa de la singularitat del servei que pretén dur a terme, les quals, amb excepció de la relativa al distintiu del vehicle, es poden desenvolupar també sota la modalitat del taxi tradicional.

En conseqüència, s'ha de concloure que l'activitat que sol·licita l'agent es troba actualment regulada per les disposicions que estableixen el servei de taxi tradicional en la Llei d'11 d'octubre de 1985, de manera que no hi ha un buit normatiu que pugui integrar-se mitjançant el recurs als principis generals del dret. Per tot això, s'ha de desestimar el present recurs d'apel·lació i confirmar íntegrament la sentència impugnada.

D E C I S I Ó

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

- Desestimar el recurs d'apel·lació que interposa l'entitat N. S.A. contra la sentència dictada el 18 de març de 2002 per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, la qual es confirma en els seus propis termes.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.